

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.040/2024/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Somogy Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Horváth Bernadett kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.729/2023/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes – technikus beosztásban – az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányságon teljesített szolgálatot. A 2020. január 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a kinevezése szerinti eredeti beosztásához nem tartozóan egyéb feladatokat is végzett (körözési feladatok, adatgyűjtések, bűnügyi megkeresések intézése, nyomozati feladatok, házkutatások, tanú és gyanúsított kihallgatások, lefoglalások, helyszínmegtekintések és ezzel összefüggésben jelentés írások, járórszolgálatok teljesítése, covid ellenőrzések, migrációs ellenőrzések, akciókban részvétel). A kifejtett többletvevékenységek ellentételezése érdekében előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében az alperest – a 2020. április hónap kivételével – 1.391.400 forint megbízási díj és annak 2021. július 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatot ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1), (3) bekezdéseire, 71.§ § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, (2)-(5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) egyes rendelkezéseire alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában kérte meghatározni, azzal, hogy több különböző beosztás feladatait látta el, melyek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját ésösszegezését.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.391.400 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú mellékletére alapította. Rögzítette, hogy a munkáltatónak a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozó feladatokhoz kell igazítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A felperes munkaköri leírásában, különösen annak 21/B. pontjában szereplő, technikus beosztásához nem tartozó jellemzően nyomozói, vizsgálói feladatok olyan többletfeladatnak minősülnek, melyek ellátásáért megbízási díj jár. A

megbízási díjra való jogosultság szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felperes technikai feladatai nem töltötték ki esetlegesen a teljes munkaidejét, illetve annak sem, hogy a többletfeladatok kisebb vagy nagyobb többletterhet jelentettek-e a számára. Az alperesi feladatkimutatásra hivatkozva megállapította, hogy a felperes által végzett feladatoknak 2020. évben 32%-a, 2021.évben 40%-a, 2022.évben 70% -a nem tartozott a felperes szűkebben vett technikai feladatkörébe, ami alátámasztja e feladatellátás rendszerességét. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában határozta meg, figyelemmel arra, hogy a felperesnek a hivatkozott feladatok többletfeladatot, fokozott megterhelést jelentettek, az eltérő beosztások különböző szakmai szabályait egyidejűleg kellett ismernie és alkalmaznia, a szerteágazó feladatok teljesítését pedig össze kellett egyeztetnie, ami szükségszerűen intenzívebb munkavégzést kívánt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50 %-ára történő mérséklését kérte, azzal, hogy az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait is kérte figyelembe venni. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta kellő indokát a megbízási díj 100%-os mértékben történő megállapításának, mérlegelése nem felel meg az okszerűség követelményének és a 31/2015. BMr.-ben foglaltaknak. Hangsúlyozta, hogy a megbízási díj mértékét a többletfeladat nagysága, az azzal járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. Az elsőfokú bíróság a mérlegelése során figyelembe vett körülményeket nem részletezte, a többletfeladat nagyságára, időigényére nem tért ki, az egyes időszakokban az eltérő feladatmennyiséget nem értékelte és az eltérő beosztások besorolását nem vizsgálta. A többletfeladat ellátása a megbízási díjra való jogosultság feltétele, ezért az a megbízási díj összegének megállapítása során magasabb összegű díjat megalapozó körülményként ismételtén már nem értékelhető. A felperes ezen feladatokat akkor végezte, amikor technikai feladatait nem kellett ellátnia, ezért fokozott megterhelést sem jelentettek a számára, azokat a technikai feladataival sem kellett összeegyeztetnie, továbbá a feladatok nem voltak bonyolultak, különös szakértelmet sem igényeltek, elvégzésük bármely bünyügyi szakterületen foglalkoztatott hivatásos állományú személytől elvárható volt. Ezen túlmenően a vizsgálói, nyomozói és technikai feladatok azonos fizetési kategóriába tartoznak és ugyanolyan felelősséggel járnak. A felperes a szolgálati jogviszony létesítésével önként vállalta, hogy a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt előírások rá is vonatkoznak, amelyekre tekintettel a számára jogszerűen előírt és meghatározott feladatokat köteles ellátni.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az általa végzett feladatok nem tartoztak a technikai beosztásához és ezek munkaköri leírásban történő rögzítése sem vezethet a kinevezés szerinti munkakör kiszélesítéséhez, más munkakörök díjazás nélküli ellátásához. A technikus alapvetően nyomrögzítő feladatokat végző munkakör, az általa ellátott feladatok alperesi utasításra sem tartozhatnak a munkakörébe, azok az ORFK utasításban meghatározott feladatok körén is túlmutatnak. A képfelvétel készítése és a

bűnjeltárgyak átadása nem azonos a nyomozói feladatok körébe tartozó szakértő kirendeléssel kapcsolatos feladatokkal. Az alperes tévesen értelmezte a Hszt. 71. §-át, mert nem érinti a megbízási díjra jogosultságot, hogy többletfeladatok ellátása során nem végzett technikai tevékenységet. Alapítan az alperes Hszt. 13. §-ára való hivatkozása is, mert a meghatározott feladatok kizárólag a beosztáson belül értelmezhetők. Az alperes iratellenesen hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj 100 %-os mértékben történő megállapításának indokait nem részletezte, mert annak meghatározásakor az alperes által kimunkált százalékos adatokat vette figyelembe.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla – az alábbi kiegészítéssel – egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[9] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdése és 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés a fellebbezési eljárás kereteit kijelölő olyan alapidokumentum, amelyben a jogsérelmeket pontosan jogszabályhelyre utalással, tartalmilag beazonosítható módon kell körülírni.

A másodfokú eljárás felülbírálat, amelyet az ítéltábla ezen eljárás keretein belül, a fellebbezésben felhozott érvek alaposságának eldöntésével végez el. Az az alperesi érvelés, hogy az elsőfokú eljárásban benyújtott nyilatkozatait is fenntartja, nem elégséges ahhoz, hogy feltárja a másodfokú bíróság számára, hogy azok fényében miért jogsértő az elsőfokú ítélet. Ennek megítélhetőségéhez szükséges lett volna a kettő közötti oksági, indokolt összefüggés levezetése, ennek hiányában a másodfokú bíróság ezen jogorvoslati hivatkozást érdemben vizsgálni nem tudta.

[10] Az alperes alapvetően a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékének alapulvételével megállapított megbízási díj összegszerűségét vitatta, azonban a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdéseinek megjelölése a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti díjazásra jogosultságát kifogásoló hivatkozásnak minősül. A másodfokú bíróság az alperes ez irányú érvelésével kapcsolatban az alábbiakat rögzíti.

[11] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával,

többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta (utasíthatta) a felperest a beosztásához nem tartozó más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult (Hszt. 71. § (5) bekezdés).

[12] A megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. Amennyiben ugyanis a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg.

[13] Az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által megjelölt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján elvégzett feladatai nem tartoztak a kinevezése szerinti technikai beosztásához. A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[14] A fentieket az alperesnek a Hszt. 13. § (1) és (2) bekezdéseire való hivatkozása nem cáfolta, hiszen a felperes és az alperes közötti hivatásos szolgálati jogviszony önkéntes vállalása nem azonos a többletfeladatokért járó ellentételezésről történő lemondással. A felperes a szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségének eleget tett, amikor az alperes utasításait teljesítve az eredeti beosztásához nem tartozó, a tényállásban felsorolt egyéb feladatokat is ellátta.

[15] Az ítéltábla a fellebbezés tartalmi érvei alapján a továbbiakban a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésének megsértését vizsgálta. Az alperes a fellebbezésében a megbízási díj összecszerúsége kapcsán az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, azzal, hogy az ítélet e körben nem tartalmazott indokolást.

[16] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett a felperesnek a perbeli időszakra megbízási díjat, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A mérlegelési jogkör jogszerűségének vizsgálatakor a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata; az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a

másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat; ezen felülbírálat elvégzéséhez ismertnek kell lennie, hogy melyek voltak az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelés szempontjai és azokat okszerűen vette-e figyelembe.

[17] Jelen esetben a mérlegelés kereteit a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt 50-200 %-ig terjedő tartomány, annak konkrét szempontjait pedig a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésében felsoroltak határozzák meg; mely utóbbi norma előírja, hogy a helyettesítési díjat a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésekben foglaltak figyelembevételével kell meghatározni.

[18] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság indokát adta a döntése alapját képező és általa mérlegelt szempontoknak. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, a mérlegelése szempontjai a döntéséből megállapíthatóak.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperesi kimutatásában szereplő százalékos számadatokat vette alapul, melyek szerint a felperes munkaidejének nagyobb részét a perbeli időszak jelentős részében (2022., 2023. évek) nem az eredeti munkakörébe tartozó feladatok elvégzése, hanem a keresetben megjelölt többlettevékenységek végrehajtása tette ki. Önmagában az a körülmény, hogy a hosszú ideig, rendszeresen végzett többletfeladatok mértéke évenként, esetenként eltérő mértékű volt, az elsőfokú bíróság mérlegelését a megbízási díj teljes összegének a meghatározása tekintetében nem teszi jogszabálysértővé és megalapozatlanná. A más beosztáshoz tartozó feladatok szükségképpen többletterhet is jelentettek a felperesnek, az alperes által hivatkozott azonos besorolási szinthez és azonos felelősséghez megbízási díjat növelő következményt pedig az elsőfokú bíróság nem társított. A rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő keretek között, valamennyi szempont összességben mérlegelésével a 100%-os mértékre irányuló kereseti igény a többletfeladatok gyakoriságára, jellegére tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak. Ezért az alperes a mérlegelés során figyelembe vett tények fennállását, a mérlegelés okszerűségét sikerrel cáfolni nem tudta, így az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésének sérelmére.

[20] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes

másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. május 22.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró